

БОРИС КРУМОВ
МОМЧЕТО, КОЕТО СИ Е
МАЛКО ТАКА...

chitanka.info

Направо казано, напоследък всички гледаха на Ачи като на смахнат. Разбира се, не му го казваха в очите, но известно е, че и към онези, които са в психиатрията, никой не се обръща с думите: „Ей ти, лудия!“

А всъщност нищо, ама абсолютно нищо не бе се случило. С изключение на някои дреболии, от които е твърде рисковано да се правят изводи за... някакво шашване или нещо от този характер.

Преди три седмици, при завършването на учебната година, в бележника му се виждаха по-малко петици и шестици от всеки друг път. Но това си имаше обяснение. Първо, учителите се отнасяха към него като големи педанти, бяха станали по-заядливи. Второ, чисто и просто, не му вървеше, човек без късмет, падаха му се въпросите, по които най-малко се беше готвил. И още — трети и четвърти — причини от такъв характер.

Иначе всичко останало си беше както преди. Да, имаше още нещо. Вечер ходеше да играе футбол в училищния двор. Тимът им оредя, някои заминаха по лагери и села и се принуждаваха да го попълват със сополиви дечковци. Ачи беше от постоянните и най-старите стълбове. Въпреки това два пъти най-позорно го изгониха от играта. Него, за когото винаги са държали и са разчитали в състезанията с други училища. И разбира се, че ще държат за универсален спортист като Ачи Велото, училищен ас от отборите по свободна борба, по джудо и по колоездене.

При една игра напоследък му подадоха така удобно топка, че не с десния, а с петата на левия крак би я забил неспасяемо във вратата. Както е постъпвал в десетки, в стотици случаи досега. И този път я изпрати в мрежата, но не в противниковата, а в своята.

За такова проспиване не прощават на никого. Дори и на училищни спортни асове като Ачи Велото.

Вторият случай беше не само трагичен, но и комичен. Подадоха му също така отлично топка, той не я удари с крак, а я взе с ръце и ухилен от успеха, че я е извоювал от противника, без да чува виковете, свиркането и дюдюкането, я хвърли във вратата. Единствен той ликуваше, че е вкарал гол, не долови приветствени възгласи и се огледа. Тогава и чу, и видя, че всички казваха и си показваха с ръце, навярно в различни варианти, но то се свеждаше до следното — този не е с всичкия си.

Ачи бързо разбра какво е станало и сам излезе от игрището.

Чисто и просто напоследък всеки път блееше в играта. С такива думи го изпроводиха и своите, и противниците.

Интересно, че той напусна, без да възрази, нито пък се разсърди на някого. Досега не беше отстъпвал така лесно. Явна капитулация, провал. Май че и това е ново у него.

Сигурно има нещо вярно, в смисъл, че е станал малко така... но работата е там, че той се чувства нормален като всяко четиринадесетгодишно момче.

Обикновено от училище до къщи ходи пеша за десетина минути. След изгонването от игрището си каза, че се прибира у дома си, а всъщност пое в обратна посока, стигна до трамвайна линия, прекоси втора, прекоси трета линия и тогава се запита къде се е щурал, но не можа да си отговори. Всеки случай би могъл още един път да повтори същия маршрут, трети път би могъл да го мине с вързани очи, без да направи грешка. Защо? Не разбираше.

Ако бе погледнал часовника си, сигурно би видял, че е вървял цял час, но дори да бяха и два, пак не би му направило впечатление.

Все пак беше време да се прибере в къщи и заизкачва стълбището като старец. С тази разлика от старците, че се опита да изкриви перилата. Те се оказаха доста здрави и въпреки спортменските си мускули, не успя нищо да направи.

На първото стълбище се огледа. Странно, защо никъде не вижда името на своята приятелка! Извади химикалка и под ключа за осветление написа „Дани“. Написа и на втория, и на третия, на четвъртия го изписа най-старателно.

Отключи вратата, отвори я с рамо, затвори я с крак. Отправи се към леглото си, искаше да се просне по очи, да заспи и за нищо да не мисли или да скочи и още сега, въпреки че след час ще се стъмни, да тръгне за там, за където вече две седмици се готви да пътува.

Влезе в стаята на децата, както майка му и баща му я наричаха. Напоследък така бързо израсна, че като се движеше из апартамента, инстинктивно навеждаше глава, за да не удари полилеите. И без това новите жилищни кооперации сега са едни такива, че с ръка спокойно можеш да докачиш тавана. Изглежда не само той, но и други са малко така...

Брат му се бе изтегнал на своя си креват. Четеше някаква книга. Криминален или спортен роман, той друго не признава.

Пристъпи от крак на крак, разтри носа си, който — дявол го знае! — май че също порасна напоследък, и вяло поздрави:

— Привет на спортните звезди.

— Привет на отнесените от вихъра.

Трябваше да му отговори с нещо остро, но реши, че случаят е неподходящ, и пропусна думите му покрай ушите си. Дори се заумилква около него, като че току-що е чул най-ласкав отзив.

— Бате, ще ми послужиш ли...

— Не, братлето ми! Край на даренията!

— Но чакай, ти още не си ме чул!

— Нали искаш колелото?

— Моето си е изправно.

— Тогава каква милостиня просиш?

— Спалния чувал.

— За колко време?

— Една седмица.

— Може, само че ти напоследък си станал един загубен, погледът ти като на сомнамбул...

— Нали няма да се обиждаме!...

— Добре, вземи го.

— И още нещо.

— Сега пък какво?

— Някой лев...

— Охо, много бързо си изчерпил авоарите, които ти бяха отпуснати от татко? Колко?

— Трийсет.

Брат му мигновено се подпря на лакът и подсвирна. Навярно бе очаквал да чуе по-дребна цифра — две или най-много пет.

— Братлето ми, ти в последно време действително си така...

И показа с разперените пръсти на ръката си как е.

— Нали се уговорихме, че няма да се обиждаме!

— Откъде да ти взема толкова пари, когато ми трябват за морето!

— Случвало се е и ти да ме молиш за някои неща.

— Но защо са ти?

— Ще отида при един приятел на село.

— Приятелят да не е в рокля?

— Аз никога не съм ти задавал такива въпроси.

— Съгласен, приемам ти бележката. Щом се засягаш, ясно какъв е приятелят, а за такава компания действително са необходими повече пари. Обаче на село ще те гощават с печени пилета, няма да имаш никакви финансови грижи. Защо тогава...

— Ще ми трябват.

— Имаш ги, но знай, че ме затрудняваш.

— Ще ти се отблагодаря някак.

— Обаче се обади на стария, за да не си го излее после на мене.

— Имам предвид.

Ачи получи парите и отиде в кухнята. Майка му се бе навела над печката, с едната ръка придържаше косите си, а с другата разбъркваше яденето в някаква тенджерка и понеже беше късогледа, надзърташе отблизо в нея. Тя остави лъжицата и го посрещна с ласкав укор:

— Слава богу, най-после благоволи да се прибереш! Къде се шляеш цял ден като... и аз не знам като какъв. Дори не идва за обяд. Гледай, и погледът ти един такъв...

Той реши, че и при нея не бива да обръща внимание на подобни забележки, щом му предстои да постигне нещо много важно.

— Мамо, пуснете ме утре да замина за едно село на Огоста, някъде към Дунава.

— При кого ще отидеш там?

— Симчо е при дядо си и ме покани.

— Кога е заминал?

— Че има една седмица.

— Аз го видях днес.

— Ти си се припознала.

— Хубава работа! Или аз съм се припознала, или ти нещо...

— Казвам ти, припознала си се. Той замина преди няколко дена и ме покани да му гостувам цяла седмица.

— Момчето ми, по очите ти познавам, че хитруваш. И какъв стана напоследък, не мога да те разбера! От една страна, си разсеян ли, разцентрован ли, и аз не знам точно какъв, а, от друга, хитруваш, по-вярно — лъжеш и ме гледаш право в очите.

— Мамо, моля те, разрешете ми да отида, рядко съм ви молил така за нещо.

— А ако не ти разрешим?

— Ще замина.

— Въпреки че предварително знаеш как аз и баща ти...

— Ще замина!

— За първи път те виждам в такава светлина. Това май че не е никакво разцентроване... и напразно се шегуваме с тебе... Тъй ли е?

— Ще ми разрешите, нали?

— Добре де, добре. Ох, и се галиш! Преди девет години се галеше така. Когато се връщаше от детската градина, помниш ли?

— Отгде да зная, само родителите помнят какво са правили и приказвали децата им.

— Дойде си една вечер и каза: „Ние решихме с Елка да се оженим.“ „Кога ще стане това?“, запитах аз. „Като завършим детската градина.“ „И още какво решихте?“ „Нищо друго, само се заклехме и се целунахме по бузките.“

— Детски глупости — навъсен каза Ачи.

— Може да са глупости, може и да не са. Щом сега се галиш така, да не би пак нещо...

— Мамо!...

— Добре, няма да разпитвам. Иска ми се да вярвам, че на село не отиваш за глупости.

— Мамо, нещо много сериозно и важно е!

— Вярвам ти. Кажу ми на баща си, че аз съм съгласна, поискай му и пари.

Баща му бе хлътнал в едно кресло в хола и се бе вдълбочил в своя вестник. Ачи смяташе, че той е най-труднопревземаемата крепост, но се оказа, че напразно се е страхувал.

— Добре, сине, ти си вече... как да кажа... не си малък и всяко пътуване ще ти бъде полезно. Чакай, от това село не са ли родителите на Дани? Да, да, оттам са.

Ачи не предполагаше, че може да му бъде зададен такъв коварен въпрос, и се изплаши, но като всеки, как да каже... който вече не е малък... изплаши се, ала само за миг. Баща му питаше себе си, а не него. Измърмори му нещо, което би могло да се вземе и за положителен, и за отрицателен отговор, дори и за незнание, за което никой не ще го упрекне.

— Тате, ще ми дадеш ли петнайсет... не, ако може двайсет и пет лева?

Баща му подаде исканите пари и пак се скри зад вестника. Ачи съжали, че не увеличи сумата поне с още десет лева. Но и сега ще върне нещо на брат си, за да има очи да му иска и друг път.

По-хубав край от този не можеше и да очаква. Не, той не се страхуваше, че няма да го пуснат. Пък дори и да бяха го спрели, той ще замине, та ако ще после да го заплашва и най-лошото.

Хубаво е, че не настояваха да разберат при кого и защо отива. И още: че този път се въздържаха от напътствия. От досадните родителски поучения, без които им се струва, че децата не могат да направят и една крачка... Което си е истина, не само на спортни звезди като на брат му, но и на четиринадесетгодишните не е приятно постоянно да им се набиват обръчите: това не прави, онова не прави и прочие и прочие.

Може би поради тази страст към напътствията, която ту пламва, ту гасне, или пък поради своите си грижи и тревоги родителите са... как да каже, непостоянни хора. Не че са лоши, не. Но понякога им се иска децата да правят всичко като възрастните, да говорят като тях, да играят като тях, да са сериозни като тях и колко още такива строги изисквания има. Целият въпрос е да опознаеш родителите си и да разбереш кога и какво може да искаш от тях, да ги помолиш тогава и така, че да не останеш с пръст в устата.

Както например Ачи е изучил тази тънкоост. Или пък си е въобразил, че е усвоил някаква майсторска тактика, а всъщност чисто и просто родителите му — колкото и да досаждат понякога с нравоученията си — са добри. Каквито са всички родители. Или каквито би трябвало да бъдат? Тук не е много сигурен, усеща се неустойчив като върху лед. Няма защо да си блъска главата с такива отвлечени въпроси, неговите грижи са по-непосредствени и по-неотложни.

Всички приготовления за пътуването бяха привършени, но разговорът с майка му го обезпокои. Вярно е, че тя може да подразбира къде и защо отива. Също е вярно, че не би го укорила за нищо, най-много да произнесе поредното си вразумително слово. И все пак тя не бива да остане с впечатлението, че е излъгал при кого отива.

Каза й, че ще излезе за малко.

Малкото беше около половин час тичане из квартала, докато намери този скитник Симо. Не знаеше и не го интересуваеше откъде е дядо му, важното е Симо да изчезне за една седмица от очите на хората. Защото хич не е приятно родителите ти да разберат, че ги лъжеш и... най-нагло ги гледаш в очите.

Симо е от бързивите и може да се затвори в къщи само с някаква заплаха. Докато тичаше из квартала, Ачи такава заплаха му скрои, че съжаляваше, нямаше как да я разкаже на онези, които му подмятаха, че е станал малко така...

— Симе, ти пролетта се би с онези, помниш ли ги?

— Добре им знам физиономиите.

— Двамата обикалят из квартала. Видях у тях сгъваеми ножове, разправят, че лятото са ги купили от чужденци на морето. Помниш, единият от тях тренираше с мене джудо и го изгониха от школата, защото се специализираше по чупене на ръце. Изобщо това са опасни хора. Само ковбойски и криминални филми гледат и изучават хватки как се удушва човек с една ръка, как се умъртвява с удар в корема и разните ми такива зверщини. Разпитвах за тебе. Най-хубаво е да се прибереш в къщи и една-две седмици да не излизаш.

— Слушай, Вело, ти за какъв ме смяташ?

— Смятам те за приятел, но с такива, които имат сгъваеми ножове и са изучили разни смъртоносни хватки, и аз не мога да се справя. Твоя си работа, но си помисли хубаво.

Въпреки фасоните, Симо наистина ще си помисли. Ще се затвори у тях си още тази вечер. Най-много да излиза на балкона, но майката на Ачи не минава покрай техния дом и няма да го види.

Сега вече можеше спокойно да се прибере у дома си и... тръгна в обратна посока. Улиците, по които след изгонването от игрището се върна... и по които няколко пъти бяха минавали с Дани. На всеки ъгъл ще изпише нейното име. Да се знае и помни откъде са минавали двамата. В джоба му има не един, а два молива. Само че по улиците се движат много хора мнозина наистина ще си помислят, че е малко така... а някои сигурно ще започнат да го увещават, че имената на глупците се виждат по стените.

Тръгна по улиците, спираше на всеки ъгъл и мислено изписваше името на Дани по стените, дори и по витрините на някои магазини. И беше щастлив, макар и да не държеше молив в ръка. Десетките хора по

тротоарите, които го срещаха или задминаваха, дори и не се досещаха — пък и не биваше да се досещат — защо това момче се е спряло. Нека си мислят, че не е с всичкия, нека!...

Сутринта Ачи замина с влака за Враца. Там се качи на колелото си и — както показваше картата и както го посъветваха добри хора, — пое по шосето, което щеше да го изведе точно сред селото край Огоста.

Пристигна побелял от прах, изморен, жаден, гладен, но на всичко това можеше да не му се обръща внимание. Една жена му посочи къде живее дядото на Дани. Той дълго се въртя по улицата, ала не видя онази, за която пристигна.

Беше слънчев и горещ ден. В такова време — както тя понякога казваше — можеше да е на реката. Обичала да лежи на пясъка и да си мисли. Сама. Така винаги се чувствувала най-спокойна във фантазиранията си. Иначе плъзнат ли по реката разните нахални момчетия, тя си взема рокличката и — право в къщи. Изобщо в това село има едни нахални момчета!... Лете пристигат разни такива, чиито родители се родили на село, но после се разпилели по градовете. Сбиротък от цяла България и всеки вади фасони. Постоянно ревю не само на облекло, ами и на всичко останало. Но тя не се трогва, не им обръща никакво внимание, все едно че не ги забелязва.

На реката няколко жени перяха и около тях вдигаха врява хлапета с издути коремчета. В такова жътвено и обедно време едва ли някой можеше да се къпе. Въпреки това Ачи внимателно огледа двата бряга на Огоста. На пясъка след моста лежеха момче и момиче. Не бе виждал Дани по бански костюм и не можеше да определи тя ли е, или не е, но ако съди по внезапното си безпокойство, сигурно е тя. За да е тук по това време, значи че още не е ходила на обяд.

Ачи не се реши да отиде на реката, колкото и да подмятат, че малко е така... и той разбира, че в такива случаи третият е излишен. Не можа да разбере пусна или гътна колелото, също така не можа да разбере дали реши да седне, или седна, без да е решил това... Навярно всичко идваше от умората. Малко километри ли извъртя, малко ли бяха и вълненията преди тръгването! Пък кой го знае, може и да не е от умората...

Човек винаги допуска най-лошото. Навярно това не е Дани. Или ако е тя, този е неин братовчед. И той, Ачи, прибърза да се определи за

излишния трети... Обаче братовчеди не разговарят така задушевно. Тогава трябва да се провери, но как?!

Едва ли е много прилично да се седи край пътя, по който всяка минута е възможно да минат хора. Сви се, по-вярно скри се в бъзака и не отдели поглед от двамата на пясъка.

По някое време момичето стана и той по-скоро почувствува по вълнението си, отколкото разбра, че това действително е тя. Нямаше опасност някой да го забележи в тези крайселски буренаци, но за всеки случай се наведе. Изправи се и момчето и сега добре видя, че е по-голямо от нея, направо дангалак, подаде ѝ ръка и я поведе — или потегли — към реката. Тя се затича след него. Не разбра кое чу по-ясно — смеха им или плиська от водата, в която двамата се хвърлиха.

Братовчеди така не си подават ръка, братовчеди така не се смеят...

Бяха дошли преди обяд и не бързаха да обядват. Сити бяха и без да ядат...

Дани обичала да лежи на пясъка и да си мисли... Сама. Наобикаляли я разни нахални момчетия, но тя си вземала рокличката и се прибирала. Изобщо лете в това село имало всекидневно ревю не само на облекло, но и на всичко останало...

В такива случаи слабите хора биха изругали или биха се тръшнаи на земята и заплакали от мъка и яд. Ачи не е от тях, макар че е трудно да се каже дали очите му са сухи.

В София и близки и неблизки му подхвърляха разни обидни думи. Изглежда, слабостта на някои хора да обиждат е прилепчива като грип. Разбрали-недоразбрали и повтарят, въпреки това той там не се побърка, а тук направо може да... Но откачат слабите хора, Ачи не е от тях!

На Ачи му се искаше да използва минутите, когато Дани е във водата със своя кавалер, и да седне до дрехите им, за да види как тя ще се смути от внезапното му появяване, но се разколеба. Дали изобщо ще се смути? Дори и да се смути, така постъпват нахалните. Той не е и от тях. Но и не му е възможно да избяга и веднага да се върне в София. Направо — така постъпват страхливите.

Лежеше, убеждаваше се, че не е нито от едните, нито от другите и не можеше да разбере какво да предприеме, че да е в стила на Ачи Велото. Да съответствува на момчето, чийто език работи добре, но

чиито мускули работят още по-добре. И за което в училище е известно, че вкара ли ги в действие, не спира наред път.

Сега, изглежда, се налагаше да вкара в действие сивите си клетки...

В София Ачи често даваше колелото си на Дани. Отначало вземаше батковото, а после приплака на майка си и баща си и те купиха и на него. Всъщност той настоя да го купят заради нея, макар че не можеше да каже това на никого.

Не само с колелото, би й услужил с всичко, с каквото можеше, но тя не пожелаваше нищо друго. Веднъж каза:

— Да си такъв да дойдеш с колелото на село...

Той само това и очакваше.

— Ще дойда.

— Ще те чакам.

Чакаше го, но не сама. Поболяла се е, увехнала е, станала е като вейка от мъка по него... Личи от смеха й...

Не си представяше, че някой ще го пусне да спи у дядото на Дани. Изобщо не мислеше къде ще спи. Нито пък къде ще яде. В раницата има спален чувал, има и парче салам, времето е топло, може да издържи и на откритата поляна или в някоя крайселска горичка. Трябваше да остави някъде колелото. Хич не върви да е постоянно с него из село.

Ето че мислите му го носеха из облаците. Може и да не беше из облаците, но във всички случаи го откъсваха от земята. Чисто и просто действително не е с всичкия си. Нормално момче няма да предприеме такова пътуване. И няма да вземе за искрена радост обикновената вежлива усмивка у момиче като Дани.

„Ще дойдеш, нали?“

„Да.“

„И ще докараш колелото?“

„Да.“

„Ще се разкарваме по пистата. Знаеш ли, тя е правена за самолети, но самолети нито кацат, нито излитат. Само автомобили минават.“

„Там сме.“

„Ти само пристигни.“

„Ще тръгна с него направо от София.“

„Не, недей, защото по този дълъг път може да го потрошиш.“

„Ще го запазя.“

Ето къде се показва като смахнат и глупак. Той дори и не забеляза, че тя очакваше не него, а колелото. И се безпокоеше не за неговото здраве, а за изправността на колелото.

„Най-добре е да пристигнеш до Враца с влака, аз ще те чакам в село.“

Пристигна, но защо, когато къпането с някакъв дангалак ѝ е по-интересно, отколкото карането на неговото колело! Ни кога не се е захласвала така от смях, когато са били заедно по онези улици, по които той на всеки ъгъл мислено изписваше името ѝ.

Ачи се отправи към селския площад. Най-добре ще е да остави колелото и раницата в селсъвета. Там никой не ще се реши да ги задигне. Най-много да ги прибере някой прислужник, после лесно ще се разбере с него.

Така и направи, остави ги в коридора, близо до вратата, на която имаше табела „Милиция“. Сега вече ръцете му са свободни и ако се наложи, може и да ги развърти. И без това чувствуваше, че през последните дни го насърбяваха. Само че срещу кого от двамата?!

Той се върна на реката. Всъщност не на самата река, а в предишния бъзак. Доста младежи лежах на пясъка, измежду тях виждаше само едно момче и едно момиче. Всички други идваха, полежеха час и си отиваха, а първите останаха последни и през цялото това време до тях никой не седна. Те щяха да слоят обеду с вечерята. Вечерята приближаваше, но те се къпеха като в най-голяма горещина. Явно, грееше ги някакъв огън, от който Ачи усещаше ледени тръпки.

Най-после се облякоха и си тръгнаха. Ачи не беше от недосетливите, макар и напоследък да му подхвърляха, че е станал хаплю. Имаше само един път, по който Дани можеше да си отиде, и той предвидливо бе залегнал в бъзака на двајсетина крачки от този път.

Дани облече блуза и къса синя поличка, с каквато рядко си позволяваше да ходи в София. Тук тази мода прави впечатление на младежите, а на лелките и чичковците тя навярно обяснява със своя наивен израз, че е шита само преди година, Дани е пораснала... Майстор е да играе роля на най-искрена... и тогава, ако си малко така, хлътваш като шаран в рибарска мрежа.

Косата ѝ бе мокра, разпиляна във всички посоки, от лицето и се виждаше само носа и по половин око. Сигурно бе видяла подобна прическа в някакво филмово списание. Кавалерът и бе с една педя по-висок от нея, с модна карирана риза, по последна мода беше ушит и панталонът му, а най-модна бе косата. Тя закриваше и челото, и ушите му, че дори и очите. Поне така изглеждаше. Беше по-възрастен от нея с две-три години.

На Ачи му се прииска именно в този момент да излезе от буренака и да ги срещне на пътя, но няколко пъти си повтори в мислите, че той не е от нахалните, и не стана. Но не беше и от страхливите!

Докато се колебаеше, те се приближиха и не можеше да се мисли за никакво излизане на пътя. Затаи дъх и чу няколко откъслечни фрази.

— ... да не ми се карат... — възразяваше Дани.

— Ще те изпратя по-рано.

— Но да не закъснееш.

— Само няколко танца. Ще те взема от вас.

— По-добре чакай на кръстопътя.

Гукащите гласове заглъхнаха и той чу само, че си подвигнаха „Чао“ и видя, че се разделиха.

Дойде най-после и неговото време и той предпазливо се измъкна из бъзака. Отиде до къщата на Даниния дядо и почука на портата. Почука втори, трети път и тогава се показа една баба. Тя се взря в него, явно не го познаваше, а може би и недовиждаше мъж или жена стои на портата, или се е спряло някое съседско теле.

— Ако обичате, извикайте Дани.

Изглежда, Дани го беше забелязала от някой прозорец и се показва на вратата. Косата ѝ все така закриваше по половин око. Тя държеше в ръка парче хляб, дясната ѝ буза бе издута от голяма хапка. Така е, като се къпе по цял ден на реката. И като съединява обедата с вечерята...

Не личеше да е много ентузиизирана от присъствието му, не се забелязваше бликането на радост и възторг. По-вярно беше изненадана и забъркана.

— Здравей, Ачи. Ти... как така...

Охо, тя дори е забравила, че той трябва да пристигне! Изобщо и за него, и за колелото. Даже със закъснение се сети да му подаде ръка.

— Ходих до едно село и се отбих. Просто да ти кажа здравей.

— Много добре. Заповядай.

— Смятам да си замина.

Тя не повтори поканата си да влезе, мълчеше, усмихваше се и това беше такава усмивка, която гузните хора намъкват като маска за карнавал. Но Ачи вече знае кое лице каква маска носи...

— Довиждане, Дани.

— Не искаш ли да се отбиеш?

— Безпокоя се, че ще те задържа и ще закъснееш за забавата.

Той се извърна кръгом и тръгна с нехайна, с възможно най-бавната походка. Демонстративно поклащаше встрани спортистките си рамене, каквито нейният кавалер нямаше.

Всичко завърши не така, както му се искаше. Някак много тихо, твърде много прилично. Като че ли нищо не е било. Тъкмо с това не можеше да се примири. Мъдруваше, играеше на Хамлет, препъваше се в „или-или“, повтаряше си, че не е такъв, а инакъв, и на края излезе, че не е... Ачи Велото.

Вече се бе здрачило и той се сви до една ограда, откъдето наблюдаваше къщата на Даниния дядо. Дангалакът с модния панталон и с още по-модната коса се приближи по улицата и се спря на кръстовището. Леко подсвирна. Показа се Дани и двамата бързо закрачиха към селския площад.

Ачи излезе от своето укритие и тръгна по улицата, даваше вид, че е забързан, и спря пред двамата.

— Аз — до тебе.

Обръщаше се към Дани, сякаш току-що се е разделил и е забравил да й каже най-важното. Все едно че не виждаше друг край нея.

— Ако искаш, мога да ти оставя колелото. Всъщност, аз го докарах, защото ти ме помоли няколко пъти. Спомняш си, нали?

Изглежда тонът му беше доста предизвикателен, защото дългунът от всекидневното ревю пристъпи към него. Явно, искаше да я защити. Тъкмо това очакваше Ачи. Колкото и да беше тъмно, забеляза, че онзи го измери пренебрежително, като че го гледаше от църковна камбанария.

— Хайде, чупка!

— Аз говоря не на тебе, а на Дани и очаквам да чуя иска ли да ѝ оставя колелото.

Нарочно се държеше предизвикателно.

— Слушай, ти... — каза модният дългун от висотата на своята камбанария. В гласа му пролича не само пренебрежение, но и недвусмислена закана, дори посегна да хване с два пръста ръкава на Ачи, както би посегнал към въшлясало коте.

Ачи вече можеше да бъде оправдан не само пред другите, но и пред себе си. Мигновено със светкавична бързина хвана китката на десницата му в клещите на своята длан и така усуква ръката му, че оня се извъртя с гръб към него. Леко го тласна напред, толкова леко, колкото да не падне по очи и да се отдалечи на няколко крачки и ако се осмели да замахне, да има възможност да реагира, както се следва за един състезател по свободна борба и джудо.

— Иди настрана, докато завърша разговора с Дани, и тогава ще продължите за танцовата.

Дългунът едва ли заслужаваше такова отношение, но нямаше на кого да излее яда си. Дани заслужаваше плесница, от която да ѝ писнат ушите. Но дори и момче, което в училище го сочат главно заради здравите му мускули, не може да си позволи да вкара юмруците си в действие срещу момиче.

— Аз дойдох за тебе, Дани. Още един път — сбогом.

И отмина, този път, без да прави фасони със спортистките си рамене. Чу гласа на дългуна:

— Що за тип е тоя? И откъде се измъкна?

— Остави го, един дечко.

Аз — дечко, мислеше си той. Нали са в един клас!

Беше вече излишно да се връща или оттук да възрази, но за всеки случай се спря. Нямаше никакъв смисъл от по-нататъшни разправи, той вече не беше момчето, което напоследък е станало малко така...

— От разговора разбирам, че вие с него в София сте си имали някакви уговаряния — недоумяваше кавалерът на Дани, а тя с неуверен глас отговори:

— Но не разбираш ли, какви уговаряния мога да имам с един дечко?

— Трудно ще ме убедиш, че е дечко.

Ачи се отпрати към селсъвета и почти развеселен, леко подсвирна.

— Охо, започна се!...

Ако имаше шапка, би я смъкнал над едно око, или не, би я подхвърлял по абитуриентски, би я запратил на някое дърво или телеграфен стълб. Не от ликуване, а от мъка. Защото на онези, четиринадесетгодишните, които са малко така... не всякога, когато се смеят, действително им е радостно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.